

עמ"י 12271/11/23 - יל"פ מרחב גליל נגד סרי ח'וריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"י 12271-11-23 יל"פ מרחב גליל נ' ח'וריה

לפני	כבוד השופט אבי לוי
העוררת	יל"פ מרחב גליל
נגד	
המשיב	סרי ח'וריה

החלטה

אתמול, 7.11.23, ציינה מדינת ישראל 30 ימים ל"שבת השחורה", עת חלאות - אדם, בני - עוולה חסרי צלם אנוש פשטו על יישובי עוטף ישראל (הסמוכים לרצועת עזה) והישובים אופקים ושדרות וביצעו טבח חסר - אבחנה באזרחים תמימים - תינוקות וילדים, נכים ומוגבלים, מבוגרים ומבוגרות, גברים ונשים. מעשיהם השטניים כללו עינויים של קורבנותיהם התמימים, ביצוע מעשי הטלת מום, עריפת ראשים, אינוס של נשים, שריפת בתים על תושביהם, חניקה ועוד שורה ארוכה של מעשי המתה שטניים וזדוניים. אחרים נחטפו באכזריות על ידיהם. בעקבות מעשים אלה, נאלצה מדינת ישראל לפתוח במערכה, שנועדה לחסל את ארגון המרצחים חמאס, ארגון שעל שורותיו נמנו מבצעי מעשי הזוועה הנ"ל. אותה מלחמה עודנה ניטשת במלוא עוזה ובעצם שעת כתיבת שורות אלו, פושטים חיילינו על מעוזי חמאס כדי להשמיד אותו ארגון טרור ולמחוק זכרו מעל פני האדמה.

מעשי הטבח שבוצעו על ידי אותו ארגון הביאו למותם של יותר מ-1,400, לפציעתם של אלפים נוספים ובעצם ימים אלה מוחזקים עדיין 240 בני אדם: גברים, נשים, ילדים ותינוקות בידי ארגון המרצחים הנ"ל כאשר כוחותינו עמלים על השבתם. שורת האירועים הללו היא הרקע לתיק החקירה המונח לפני ואשר אליו מתייחס הערר, אשר בעניינו דן אני כעת.

הערר

ערר התביעה, אשר הוגש הבוקר לבית - משפט זה מופנה כלפי החלטת השופט הנכבד זיאד סאלח מבית משפט השלום בעכו; ההחלטה ניתנה ביום 6.11.23 במסגרת תיק מ"י 10343-11-23. היא מקופלת בתוככי החלטת השופט הנכבד להורות על משך החזקת המשיב במעצר. עניינה בהיענות בית המשפט לבקשת ההגנה למנוע את פרסום שמו המלא של המשיב. הערר הופנה כלפי עניין זה ובמסגרתו התבקשתי להתיר פרסום שמו המלא של המשיב.

ההחלטה

בהחלטת הערכאה הראשונה, הורה השופט הנכבד כאמור, על המשך החזקת המשיב במעצר עד היום, 8.11.23 בשעה 14:00. טעמיה של הארכת המעצר נעוצים בכך, שהמשיב נחשד בעבירות של פרסום דברי שבח ואדהה לרבות תמיכה והזדהות עם ארגון טרור, בניגוד לסעיף 24 לחוק המאבק בטרור ולסעיף 144 לחוק העונשין.

עמוד 1

שני פרסומים ניצבו בבסיס החקירה:

האחד עניינו בכך, שאין פתרון מלבד השמדת הכובש;

האחר עוסק ב"מכה אלוהית" שהנחיתה תנועת ההתנגדות האסלאמית, מכה, ששברה את גישת העליונות הישראלית ואת ההפסדים הערבים אל מול הכיבוש הישראלי ובתגובה הישראלית בתמיכת ארה"ב אשר אף מספקת אור ירוק לדיכוי וההרג הנמשך 75 שנה, בין אם של עזה ובין אם של העם הפלסטיני בכלל או מדינות הערב השונות "הם סימן לסיום של משטר...". צוין עוד בפוסט זה שהופלו 120 אלף טונות של רקטות בעזה ללא תוצאות ומנגד גדודי אלקסאם הודיעו כי אם המצב הזה יימשך, בני הערובה הישראלים יוצאו להורג בזה אחר זה בהוצאה להורג שתשודר בשידור חי.

בית המשפט קמא מצא, שספק אם הפוסט הראשון (שלעיל) מהווה דבר שבח או אהדה לארגון טרור. ביחס לאחרון, המגדיר את מעשה הטבח כ"מכה אלוהית", הוא בהחלט עשוי לפי בית המשפט קמא להיקרא דבר שבח ואהדה למעשה טרור.

בכל הנוגע לעילת המעצר, מצא בית המשפט קמא כי בשעת מלחמה, כשכוחות הביטחון של המדינה נלחמים לשם הגנה עליהם וגם על אזרחיה יש בפרסום דברי שבח לטרור כדי להקים עילת מסוכנות.

מכאן עבר השופט הנכבד קמא לדון בסוגיית איסור הפרסום -

"בעניין איסור פרסום שמו של החשוד, גם לאור כך כי מדובר בהארכת מעצר ראשונה, יש מקום לאסור את פרסום שמו בלבד. יתר הדברים לרבות מקצועו, וכן גם תפקידו מותרים לפרסום. שמו יפורסם בראשי תיבות בלבד."

בכך נעתר לבקשת ההגנה בעניין זה שהתבססה על הנימוקים הבאים -

1. מדובר בעורך דין מזה 25 שנה שיש לו המון לקוחות, בין היתר יהודים כאשר בשלב זה החשד בראשיתו, הדבר עלול לפגוע בתדמיתו ושמו הטוב באופן קיצוני ולא מוצדק.

2. מהטעם שלאחרונה בעקבות מספר מעצרים באירועים דומים, נוצרה התנפלות, הסתה, ואיומים על כל מיני אנשים אם זמרים או שחקני טלוויזיה ולכן בסיטואציה הזו...איסור פרסום שמו עולה על אינטרס זכות הציבור לדעת. בסופו של דבר, גם אם ייוודע אני לא חושב שצריך ששמו יפורסם. זה לא מסוג העבירות שמצריכות פרסום שמו כדי לקצר החקירה".

נימוקי הערר

כאמור, העוררת לא השלימה עם החלטה זו. חייב אני לציין, שנימוקי הערר היו חסרים ולא מדויקים. עם זאת, בליקוט התבן מן המוץ ניתן להבין כי העוררת סברה שהעובדה שהמשיב הוא עורך דין, מהווה טעם המגביר את עוצמת זכות הציבור לדעת שהוא חשוד בעבירות המפורטות לעיל. לדעת העוררת, האיזון בין זכות הציבור לדעת לבין שמירה על פרטיות המשיב מצביע במובהק על חיוב הפרסום. צורכי הפרסום עולים בקנה אחד עם כוונת רשויות האכיפה למגר את תופעת התמיכה בארגוני הטרור וההסתה לטרור. הפרסום מוצדק גם מאחר שהמשיב עצמו פרסם את הדברים בשמו

ותחת תמונתו ולא חשש לעשות כן. ראוי לפיכך להגיב באקט הרתעתי תואם. הוסיפה העוררת והצביעה על כך שמפלגת חד"ש (שהמשיב הוא מזכיר סניף שפרעם שלה) היא עצמה פרסמה את דבר המעצר תוך מתיחת ביקורת על המשטרה ועל מניעה - לפי הנטען - הפחדה.

תשובת המשיב

באי כוחו המלומדים של המשיב, עורכי הדין אדלבי, טנוס וג'מאל, טענו כל שניתן לטובת המשיב וביקשו לדחות את הערר.

הם הצביעו על כך, שספק אם בכלל ניתן לראות בדברים של המשיב בכתבים (פוסטים) הנ"ל בגדר דברי שבח, תמיכה או אהדה לארגון טרור; בוודאי שאין לראותם בגדר קריאה לביצוע מעשה טרור. הם עמדו על כך, שספק אם בכלל, לנוכח הסבריו של המשיב בחקירתו, צפוי להיות מוגש נגדו אישום. הם ציינו שניטל העוקץ מצרכי ההרתעה משפורסמו משלח ידו של המשיב, מקום מגוריו ואפילו ראשי תיבות שמו. עוד טענו, שקריאת הכתבים הללו בכפיפה אחת עם כתביו האחרים של המשיב תלמד שתפיסת עולמו כלל איננה קיצונית ובוודאי שאין הוא מאמין בביצוע מעשי טרור ואיננו מסית להם. נטען, כי התעקשות התביעה בעניינו של המשיב איננה אלא כניעה ללחצים פוליטיים; צוין שהנזק הצפוי למשיב עצמו, על רקע עסקו וקהל לקוחותיו המגוון הוא עצום ורב. תשומת ליבי הופנתה לכך, שכבר כעת מופנים דברי איום ואלימות כלפי המשיב עצמו וחמור מכך, כלפי בני משפחתו, רעייתו וילדיו, המתחנכים בבית ספר אורתודוקסי בחיפה. צוין כי על רקע התקופה הקשה העוברת על המדינה וההקצנה של גורמים שונים בציבור, הסיכון הכרוך בפרסום שמו של המשיב הוא ממשי, וסיכון זה הוא בגדר נזק חמור הצפוי למשפחתו, נזק שצריך בשלב הנוכחי, להכריע את העניין הציבורי שבפרסום, שמבטא לא יותר מאשר רגש מציני ורכילותי.

בשולי הדברים עתרו באי כוחו של המשיב שאפעל לפנים משורת הדין ואמנע מקבלת הערר ולו מטעמי חסד.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית החלה על הסוגיה הניצבת לפניי מצויה בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד - 1984 (להלן: "**חוק בתי - המשפט**").

סעיף זה קובע את נוסחת האיזון בכגון דא. בית - המשפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב - אישום, **אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום**. הוראה שכזו תפקע עם הגשת כתב - האישום, אלא אם קבע בית - המשפט אחרת.

בית - המשפט העליון הגדיר איזון זה בפשטות במסגרת בש"פ 2563/23 **יזן חמאדה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.4.23). השופט שטיין קבע באותו פסק דין ש"כאשר נזקו של החשוד מפרסום שמו הוא נזק חמור אשר מאפיל על העניין הציבורי שבפרסום יהא בית - המשפט רשאי - ולעיתים אף חייב - לאסור על הפרסום".

נקודת המצב היא אפוא ברורה: עניין פומביות הדיון (ראו סעיף 3 לחוק יסוד השפיטה וסעיף 68 לחוק בתי - המשפט) נחשב כ"אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו" (ראו ע"פ 353/88 **וילנר נ' מדינת ישראל** פ"ד מה(2)444, 450 וכן רע"פ 7276/13 **ישראל פינטו ואח' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.11.13) (להלן: "**פרשת פינטו**")). מדובר בעקרון שאינו נופל בחשיבותו מעקרונות כבוד האדם והזכות לשם טוב. מעקרון - על זה נובע פרסום שמותיהם של אלו, הנוטלים חלק בדיון השיפוטי. לציבור יש עניין לדעת על תופעות עברייניות ועל האמצעים

הננקטים לגילוי עבריינים ולהעמדתם לדין. מכאן - שככלל, דיונים ינוהלו בפומבי ושמות המשתתפים בהם יפורסמו.

השופט מלצר (כתוארו אז) עמד בפרשת פינטו הנ"ל על התנאים לאיסור פרסום שם החשוד: האחד, שכנוע בית המשפט שעלול להיגרם לחשוד "נזק חמור" פועל יוצא מהפרסום;

השני - שכנוע בית המשפט, שראוי להעדיף את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לחשוד על פני העניין הציבורי בפרסום שמו.

תנאים אלו יפורשו בצמצום שכן הם בגדר החריגים לעקרון פומביות הדין.

ממשיך השופט מלצר ומדגיש: אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך, לרבות פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש למנוע פרסום שמו הנטל להראות שעלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל אם יותר הפרסום. האמור בנטל "משמעותי וכבד".

נוסחת האיזון שנקבעה בפרשת פינטו הנ"ל היא זו -

"על החשוד להראות, אפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו והנלוות לה ולקשירת שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך".

באותו מקרה, משהחשודים לא הצליחו להצביע על נסיבות אישיות או משפחתיות מיוחדות המצדיקות את החלת החריג לכלל הפומביות, הוחלט על פרסום שמותיהם.

את הנסיבות המיוחדות יש להוכיח בתצהיר, המאמת את העובדות הנטענות (וראו בר"ע (ירושלים) 833/03 קניגהם נ' הפטריארכיה הלטינית [פורסם בנבו] (2.3.04)).

זוהי, אפוא, המסגרת הנורמטיבית החלה על עניינו.

נפנה, אפוא, להחלטה על התשתית העובדתית.

כלל ופרט

עלינו לשאול עצמנו שלוש שאלות בבואנו ליישם את הכלל העקרוני הנ"ל על עניינו -

(א) עד כמה העניין הציבורי בפרסום הוא רב בשים לב לאופי העבירה, לזהותו של החשוד, לצרכי החקירה ולנסיבות האופפות את החקירה?

(ב) האם עלול הפרסום לגרום לחשוד "נזק חמור" והאם הצליח החשוד להרים את הנטל הראייתי, המוטל עליו בהוכחת טענה זו?

(ג) באיזון בין האינטרס הציבורי לאותו נזק חמור האם שכנע החשוד שמניעת הנזק החמורה הצפוי לו עדיפה על

האינטרס הציבורי?

נבחן שאלות אלו כסדרן.

(א) העניין הציבורי בפרסום

העבירות שבעשייתן נחשד המשיב כאן הן עשיית מעשה של הזדהות עם ארגון טרור לרבות בפרסום של דברי שבח, תמיכה או אהדה בפומבי במטרה להזדהות עם הארגון (סעיף 24(א)(1) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016 (להלן: "חוק המאבק בטרור")); פרסום קריאה ישירה לביצוע מעשה טרור או פרסום דברי שבח, אהדה או עידוד אשר קיימת אפשרות ממשית שיביאו לעשיית מעשה טרור (סעיף 24(ב)(1) או (2) לחוק המאבק בטרור); פרסום דברי שבח, אהדה או עידוד למעשה אלימות, תמיכה בו או הזדהות עמו כשעל - פי תוכנו של הפרסום ונסיבות הפרסום קיימת אפשרות ממשית שיביאו לעשיית מעשה אלימות, לפי סעיף 144ד2(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

האמור בעבירות בעלות אופי חמור, עבירות המכוונות נגד ביטחון המדינה וביטחון תושביה. נמצא, אפוא, כי האינטרס הציבורי הטמון בפרסום הליכים הקשורים באכיפת האיסורים הללו הוא ניכר. אינטרס זה כולל הן היבטים הרתעתיים (למען יידעו שרשויות האכיפה מטפלות בכגון דא וכך יירתעו מלבצעם) הן מניעתיים (להניא אחרים מלפרסם פרסומים מסוג זה). בתקופה הסוערת בה נתונה המדינה ואזרחיה, כאשר הרוחות רוגשות והדם גועש; כאשר ליבו של כל אדם שלו מצפון יוצא אל המשפחות השכולות, משפחות החטופים והפצועים הרבים, החשיבות לפרסם את העובדה שרשויות האכיפה מטפלות במעשים שכאלה רבה שבעתיים; כאשר מתקיים חשש שמחלוקות עלולות להביא לעימותים אלימים בין חלקים שונים בציבור; או אז הצורך למנוע ליבוי היצרים וקריאות לאלימות מתחדד ומתעצם והופך לעניין קיומי ממש.

יוצא, שהעניין הציבורי הכללי בפרסום חקירת חשדות כגון אלו הוא מהותי ומשמעותי.

עיון בדברי הפרסום מלמד, כפי שקבע שופט הערכאה הראשונה, שמדובר לכאורה בפרסום (או פרסומים) בעלי פוטנציאל מסית, כאשר הם בגדר דברי שבח למעשי - טרור נפשעים. כינוי מעשים שכאלה במינוח "מכה אלוהית" איננו יכולה לטעמי להתפרש אלא כך; ויש בהם, באותם דברים תמיכה לכאורית במעשי טרור: לדוגמה קריאה ל"השמדת הכובש". כזכור, טענה ההגנה, שספק אם לאור הסברי החשוד יש לראות במעשיו דברי שבח, עידוד או הסתה ושספק אם יוגש נגדו כתב אישום. אין בידי היכולת להעריך את הסיכוי להגשת אישום. נציג העוררת טען, כי הסיכויים לכך גבוהים בין השאר בשים לב לכך שניתן אישור הפרקליטות לחקור פרשה זו.

כשלעצמי, אינני סבור שהסבריו של החשוד נותנים מענה טוב לאופיים המסית של פרסומיו. נטען, כי כתביו האחרים מלמדים על המשיב כי אינו איש של מדון או הסתה וכי יש לראות הפרסומים הנוכחיים בהקשר זה. אינני סבור שזו הדרך הנכונה להשקיף על העניין. הפרסומים הנוכחיים עומדים בזכות עצמם והם אלה שנבחנים במבחנו של החוק. הטענה בדבר לחצים ופוליטיים הוכחה ודומה, שבהיעדר ביסוס של ממש, טוב היה לה אילולא נטענה. חזקה על הפרקליטות ועל משטרת ישראל שהן נוהגות באורח מקצועי ומנותק מכל שיקול פוליטי. חזקה זו לא נסתרה; בוודאי לא במקרה שלפניי היום.

מצאתי, אפוא, שהן במישור אופי העבירות הן במישור הקונקרטי של אופי הביטוי, טיבו וטבעו מתקיים אינטרס ציבורי מובהק וחזק לפרסום. אין כאן חשש שמא עניין לנו בטעות עובדתית, שמא לא המשיב עשה את מעשה

הפרסום; אין גם חשש שהפרסום עוות או שונה. טענותיו של המשיב ובאי כוחו נוגעות רק לפרשנות הפרסום - האם היא בגדר שבח, עידוד או הסתה לטרור שמא אין הוא אלא פרשנות חסרת טעם ובלתי רגישה של המצב בשטח.

במישור האובייקטיבי, קביעת השופט הנכבד קמא ברורה - עניין לנו בפרסום אסור. בכל הכבוד, כך גם אני סבור.

שאלה זו תוצב לפתחה של הפרקליטות בבואה להחליט אם להאשים את המשיב בעבירות הנ"ל וככל שיוחלט לעשות כן, לפתחו של בית המשפט שיצטרך לדון בדבר.

לצורך השלב המוקדם בו אנו מצויים כעת, אצא מנקודת הנחה שלפיה עניין לנו בפרסומים המשבחים ומפארים, מעודדים ומסיתים למעשי טרור. לפיכך, האינטרס הציבורי בפרסום הוא מובהק.

(ב) האם הוכיח המשיב כי צפוי לו נזק חמור כתוצאה מהפרסום?

עמדנו על כך, שתנאי להימנעות מפרסום הוא עמידת המשיב בנטל הכבד להראות שאם יפורסם שמו ייגרם לו נזק חמור ויוצא דופן החורג מהותית מגבולות הנזק, לו צפוי מי שננקטים נגדו הליכי חקירה ומעצר דרך כלל.

באי כוחו של המשיב עמדו על שורה של נזקים, הצפויים להיות מנת - חלקו ככל ששמו יפורסם. תיפגע פרנסתו (חלק מלקוחותיו יהודים ויסלדו מהבעת דעת תומכות - טרור); ייפגע שמו הטוב ושמו המקצועי (הוא עורך דין ידוע ומוערך המופיע בבתי המשפט השכם והערב); ייפגעו בני משפחתו, אשר אין כל עוול בכפם פועל יוצא על קשירתם לאקטים של אבי המשפחה אשר הביע שבח, עידוד ואולי אף הסתה לטרור; הוא עצמו ובני משפחתו עלולים להיות יעד לחצים, איומים ואלימות מצד קיצוניים, אשר יסלדו סלידה קשה מהדברים שפורסמו ויבקשו "לנקום" עליהם או להביע דעתם עליהם באורח פוגעני ואולי אף אלים.

אכן, שורה של נזקים משמעותיים. חלקם הוא מנת חלקו של כל מי שמתנהלת נגדו חקירה פלילית; אחרים אינם אלא חשש מרוחק אשר איננו בשום אופן מוכח בראיות; חלק אחר שלהם הוא התוצאה הטבעית של פרסום דבר עידוד ושבח לטרור בזמן מלחמה כאשר המפרסם עושה כן תחת שמו ופרטיו הגלויים.

ודוקו - המשיב פרסם את דבריו בריש גליי; לאלפי עוקביו; בשמו ובתמונתו. הוא לא התבייש מפני לקוחותיו בהביעו את דעותיו; הוא לא סבר שיהא בכך כדי לסכן את בריאותו או את בריאות בני משפחתו. דומה, שבכך, הוא חתר תחת יכולתו לטעון כי הנזק הטמון בפרסום שמו הוא נזק חמור ויוצא דופן במידה המחייבת שקילת הימנעות מפרסום שמו.

(ג) האם שכנע המשיב שמניעת הנזק החמור חשוב יותר מהאינטרס הציבורי?

דומה שהתשובה לשאלה זו ברורה. משמצאנו שהאינטרס הציבורי בפרסום במקרה שלפנינו הוא מובהק ושהנזק הצפוי לחשוד כתוצאה מהפרסום איננו יוצא דופן והוא כזה שהחשוד עצמו גרם, ברור שעל אינטרס פומביות הדיון לגבור.

פתחתי החלטה זו בתיאור "מצב האומה" בימים קשים אלה. אכן, **אין אדם בעל מצפון בישראל שאינו דואב יום - יום ושעה - שעה את הנפגעים הרבים בפעולות - האימה שביצעו החברים הנפשעים בארגון הטרור חמאס. זוהי תקופה רגישה בחייו של עם ובחייה של אומה. אין היא מתפרקת מערכיה הדמוקרטיים בשל כך. אין היא מקריבה את זכויות האדם והאזרח על מזבח האינטרס הלאומי שלא לצורך.**

דא עקא, **שום עם המצוי בעיצומה של לחימה קשה, כאשר סכנה קיומית מרחפת מעל ראשו וחייליו, טובי בנינו הנלחמים יום - יום ושעה - שעה מעבר לקווי האויב כדי להשיב לכולנו את הביטחון שהוא כה חשוב למדינתנו, אינו יכול לסבול גילויי עידוד שבח או הסתה של האויב בתקופה שכזו ולהבליג.**

שום עם איננו יכול לאפשר ליבוי היצרים והורדת המחסום בפני מלחמות פנימיות, הפגנות אלימות ופגיעה בחיי אדם או במרקם החברתי העדין המרכיב אותו.

לפיכך, חומרה מיוחדת נודעת למעשי שבח, עידוד או תמיכה בטרור בתקופה זו. חשיבות רבה נועדת לחקירת הדברים ובירורם עד תום. ככל שהמעשים מוכחים חשוב שעושיהם יובאו לדין. **ההליכים המשפטיים בכגון דא חייבים להיות פומביים גם אם יש בכך אי - נוחות ואולי אף נזק למבצעי המעשים.**

צר לי על שלא אוכל להיעתר לסנגורים ולפנים משורת הדין לעכב את פרסום שמו של המשיב.

במקרה ממין זה ייקוב הדין את ההר. חסד של לפנים משורת הדין ייעשה במקרים אחרים.

התוצאה היא שהערר מתקבל ואיסור פרסום שם המשיב מבוטל.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשפ"ד, 08 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.